

kunne tages Hensyn til. Ernæringsraadet vil da, for saa vidt Kravene findes begrundede, og saa vidt i øvrigt muligt, give Vedkommende Anvisning paa Saasæd. Folk, der læser Cirkulæret med denne Tilføjelse om de senere Henvendelser, vil let faa den Forestilling, at naar de melder sig i rette Tid, kan de forvente at faa Saasæd. Jeg tror, at det har afstedkommet nogen Forstyrrelse, naar saadanne Forventninger ikke har kunnet opfyldes. Det forekommer mig navnlig ret uheldigt paa et Tidspunkt, hvor man tænker paa at give de Landbrugere en Bøde, der ikke dyrker en vis Del af deres Areal med Korn.

Det siges videre i det samme Cirkulære, at „ved Opgivelse af det Areal, der agtes besaaet Foraaret 1918, bedes erindret, at der ingen Bestemmelse findes om, hvor stor en Part af Jorden der skal besaas med hver Afgrøde, saa at Jordbrugerne i denne Henseende staa ganske frit, men at det vil være særdeles ønskeligt, at Arealerne med Sukkerroer, Kartoffler og Bælgsæd forøges mest muligt, om fornødent paa Vaarsædens Bekostning“. Det forekommer mig at være højest uheldigt, at paa et Tidspunkt, hvor man skal til at drøfte Muligheden af at give Befolkningen Bøder for ikke at besaa det fornødne Areal med Vaarsæd, kommer denne sagkyndige Institution og siger i sit Cirkulære til Folk, at det staa dem frit, om de vil dyrke Vaarsæd, og den tilraader næsten at indskrænke Kornarealet til Fordel for Arealerne med Sukkerroer, Kartoffler og Bælgsæd. Jeg skal erkende, at i et senere Cirkulære siges der omtrent det modsatte, men Indholdet af det første Cirkulære er alligevel uheldigt. Det siges i det andet Cirkulære — det af 27. Februar, der omhandler, hvor megen Saasæd der skal være —, „at der skal være saa megen Saasæd af hver Kornsort, som er nødvendigt til at besaa i det mindste lige saa store Areal, som var besaaede i 1917“, men det hedder saa ogsaa der, at „fra denne Regel kan der dog selvfølgelig ske Undtagelser i Tilfælde af planlagte Driftshindringer, der medfører formindsket Areal med Vaarsæd, eller hvor Brugeren ønsker at udvide Arealet med andre Afgrøder paa Vaarsædens Bekostning“.

I Lovforslagets § 9 omhandles Befolkningens Forsyning med Øl. Jeg maa maaske tilraade, at man her gaar noget forsigtigt frem ved Tildelingen til Bryggerierne af Korn til det, man kalder alkoholsvagt Øl, det skattepligtige Øl i ny Forstand, idet det jo er Tanken her at hæve Alkoholindholdet. Jeg tror, det er nødvendigt at ud-

vide megen Forsigtighed her. Jeg ved vel, at man overfor Indskrænkninger i Produktionen af bajersk Øl henviser til den Arbejdsløshed, som dette vil have til Følge. Men overfor dette kan jeg nævne et andet Forhold, som man heller ikke kan se bort fra. Indskrænkninger i Uddelingen af Malt til Hvidtøl til de smaa Bryggerier i Landet, ikke at tale om Befolkningens Forsyning med Hvidtøl i det hele, har medført, at mellem 60 og 70 Hvidtølsbryggerier allerede er bukket under, og flere staa for Tur. De Familier, der her er kastede ud af deres Stilling, synes jeg, der ogsaa skal tages Hensyn til ved Bestemmelsen af dette Forhold. Jeg tilraader derfor, at man her opererer med Forsigtighed. — Jeg kan ikke udtrykke dette ved at sige, at der her bør ske en Indskrænkning, thi der siges ikke i Lovforslaget, hvor meget der er paataent til de forskellige Ølsorter.

I Lovforslagets § 10 omhandles Flæskeprisen. Den er her foreslaaet til 10 Gange Kornprisen, og det er sikkert rigtigt. Men Forudsætningen for en Flæskeproduktion er, at man overhovedet levner Korn til at producere Flæsket af. At Flæskeprisen ikke tidligere har staaet i samme Forhold til Korn- og Majspriserne, som man nu foreslaar, vil man se blandt andet af et af Bilagene til Lovforslaget, hvori oplyses, hvad Flæskepriserne har udgjort i de foregaaende Aar.

I §§ 12 og 13 omhandles Sukker og Frø. Om dette maa jeg sige, at det er kun under de ganske ekstraordinære Forhold, hvorunder vi lever, at mit Parti kan give sin Tilslutning til dette, at der for en Vare, der udføres, gaar et Beløb ind i Statskassen, som fratages Producenterne. Men de nuværende Forhold er af den Beskaffenhed, at vi vil give vor Tilslutning til dette paa samme Maade, som man har gjort det i indværende Periode.

Vi gør heller ingen Indvending mod Befolkningens Forsyning med Brød og Sukker til den nedsatte Pris, der er Tale om i § 14. Det vilde formentligt have været heldigt, om man kunde have tildelt det danske Samfund et øget Kvantum af Sukker, der er et af de vigtigste Næringsmidler. Det har man ikke ment at kunne gøre, og for at bøde derpaa blev det — for Resten mod det staaende Landbrugsudvalgs Indstilling — bestemt, at der skulde fabrikeres Marmelade. Vi mente i det staaende Landbrugsudvalg, at det var langt mere ligetil, hvis man havde Sukker at disponere over, at give Hjemmene dette Sukker, saa fandt de nok selv paa at anvende det. Vi fik altsaa en Marmelade-